

**Homilie bisschop Van den Hende
Diakenwijding Arno Aardoom (bisdome Rotterdam) en Mick Huybrechts (bisdome
Antwerpen), H. Willibrorduskerk, Teteringen
21 mei 2023**

Handelingen 1, 12-14
1 Petrus 4, 13-16
Johannes 17, 1-11a

Broeders en zusters in Christus. We mogen deze bijzondere viering vandaag op een hele stralende dag in deze kerk vieren. De paaskaars brandt nog. Dat is niet om het feest van de diakenwijding vandaag voor te bereiden, maar vanaf het begin van de paastijd het teken van de verrijzenis van de Heer. De Heer die gekruisigd is, die stierf door mensenhanden, is verrezen uit de dood. Hij is naar zijn leerlingen toegekomen en heeft gezegd: vrede zij u. Het is een unieke gebeurtenis, de Heer die opstaat uit de dood. Uniek dat God na zoveel kwaad van mensenhanden ons toch zijn vrede wenst in Christus (Johannes 20, 20-21). Het is goed dat we daar een aantal weken over doen om van die verrijzenis te kunnen gaan getuigen.

De eerste leerlingen konden dat ook niet meteen. Ze hadden nog de beelden in het hoofd van de Heer die aan het kruis hing tot bloedens toe, die werd uitgejouwd en uiteindelijk stierf. En ook de leerlingen hadden zo iets: nu is het voorbij. En ze reddden hun vege lijf door zich te verbergen uit angst (Johannes 20, 19). Broeders en zusters, het is de Heer die ze helpt om over die schok heen te komen. Allereerst door op te staan uit de dood, maar ook heeft Hij nog vele dagen met zijn leerlingen gesproken. Hij is aan hen verschenen en heeft met hen gegeten. Ze hebben de wonden in zijn handen en voeten herkend (Johannes 20, 20.27). De Heer was na zijn verrijzenis ook de tochtgenoot van de Emmausgangers (Lucas 24, 13-31). En Maria Magdalena heeft Hem herkend vlakbij het graf. Degene die haar bij haar naam riep, was niet de tuinman, maar bleek de levende Heer te zijn (Johannes 20, 16).

Broeders en zusters, het is goed dat de leerlingen de tijd krijgen om het grote nieuws van de verrijzenis tot zich te nemen. Om in hun hart opnieuw ruimte te krijgen om ook de vrede van de Heer toe te laten. Hun hart dat zo gevuld was met angst en met teleurstelling, misschien ook wel met woede en wroeging dat ze Hem vlak voor zijn dood hadden verlaten en ontkend (cf. Johannes 18, 17-27).

De paaskaars brandt en dat blijft zo totdat het Pinksteren wordt, maar dan gaat hij ook echt uit. Het is dan de bedoeling dat het licht van die kaars, het licht van het geloof, in ons hart verder brandt. En dat hoeven we niet op eigen kracht. Dat mogen we doen met de kracht van de Heilige Geest. Met een kaars rondlopen, zei een kind tegen mij, dat kan ook helemaal niet met zoveel wind en regen in ons land. Inderdaad, de vlam van het geloof in je hart is veel meer beschermd. Maar ook het hart kan een plaats zijn waar het vuur dooft. Ons hart kan ook een plek zijn waar het geloof langzamerhand verdwijnt. En daarom hebben we de Heilige Geest voortdurend nodig. En vandaag ontvangen onze wijdelingen Arno en Mick bijzondere gaven van de Heilige Geest, herkenbaar aan de handoplegging en het gebed. Om zo in de geschiedenis van Gods heil te gaan staan. Leerlingen zijn met de leerlingen van het eerste uur. Leerlingen zijn met de apostelen en de vrouwen die Jezus volgden vanaf het begin.

Vandaag mogen we jullie diakenwijding vieren, Arno en Mick. Op de voorkant van het liturgieboekje staat heel prominent afgebeeld de Heer die door zijn knieën gaat en de voeten wast. Dat is heel mooi als verwijzing naar het diaconaat. Want het is op de eerste plaats een ambt om dienstbaar te zijn. Dienst aan het woord van God. Dienst aan de eucharistie. En vandaaruit ook dienst aan armen en mensen in nood.

Die voetwassing is het begin van een aantal hoofdstukken uit het evangelie van Johannes waaruit ook vandaag een gedeelte klinkt. Waar de Heer vandaag zijn ogen ten hemel slaat en bidt, is dat na die hele lange passage van het avondmaal en de gesprekken met de leerlingen. Zijn uur was gekomen. Ook in het begin van die hoofdstukken, in Johannes 13, was de Heer zich ervan bewust dat zijn uur gekomen was. En Hij wast zijn leerlingen de voeten. Tot grote verbazing van de leerlingen en Petrus protesteert (Johannes 13, 8). Maar de Heer leert hen dat het de weg van dienstbaarheid is die bij zijn liefde hoort. En wanneer de Meester door zijn knieën gaat, wil dat zeggen dat ook leerlingen die niet boven hun Meester staan (cf. Johannes 15, 20) in hun leven ook door de knieën moeten gaan omwille van het evangelie. Ik heb jullie dit laten zien, opdat gij evenzo zult doen, zegt de Heer (Johannes 13, 15). Een indrukwekkende passage, waarin zelfs Petrus zich gewonnen geeft en zich de voeten laat wassen door de Heer en zelfs zo enthousiast wordt dat Hij ook nog wel zijn handen en zijn hoofd zou mogen wassen, maar de voeten is genoeg, want jullie zijn rein. En dan als die voetwassing geweest is, broeders en zusters, begint een lang gesprek met de Heer. Als we die hoofdstukken allemaal zouden lezen, zouden we allerlei passages herkennen die we door het jaar in het evangelie horen klinken. Blijf in mijn liefde, zegt Jezus. En Hij zegt: Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken, zonder Mij kunt gij niets (Johannes 15, 5). En uiteindelijk richt de Heer zich in gebed tot de Vader en Hij vraagt om er steeds voor te zorgen dat zijn leerlingen hun weg van het evangelie kunnen gaan.

Als je bidt, noem je vaak de dingen die voor jou belangrijk zijn. Ik heb nog nooit iemand horen bidden voor dingen die hem of haar totaal niks kunnen schelen. Soms zijn het dingen die heel dichtbij zijn, als je bidt voor gezondheid. We hebben veel meegebeden met onze bisschop Liesen om herstel en gezondheid. We bidden in allerlei omstandigheden, die moeilijk zijn en die misschien dreigend op ons afkomen. We bidden voor de wereldvrede. We bidden om nieuwe roepingen. We bidden om de voortgang van het geloof ook in onze dagen. En al die intenties doen ertoe. Omdat ze verbonden zijn met de Heer. En wat Jezus vandaag in het evangelie bidt, geeft ons ook een inblikje in waar Hij zijn focus op richt. Het gaat erom dat de liefde van God bekend wordt, want zozeer heeft God de wereld liefgehad dat Hij zijn Zoon gegeven heeft (cf. Johannes 3, 16), tot op het kruis. En voordat het zover is, bidt Jezus in het evangelie van vandaag. Hij bidt dat zijn leerlingen de weg van het evangelie trouw mogen blijven.

Het was voor de leerlingen een grote verandering. Ze hebben eerst met de Heer rondgetrokken. Ze hebben zijn woorden gehoord en zijn daden gezien. En toen werd het Hemelvaart en ging Hij weg. De Heer niet zien en toch van Hem getuigen. De Heer niet zien en toch de kracht van de Heilige Geest van Hem verwachten elke dag opnieuw. Dat mogen ook wij vanaf Pinksteren. Net zoals de eerste leerlingen met hun roeping om het evangelie te verspreiden. Eerst waren ze nog bang en verstopten ze zich, na Pinksteren werden ze moedige verkondigers van het evangelie en dat is iets anders dan overmoedig. Ze zullen zich nog vaak klein gevoeld hebben en benauwd. Als ze er weer een hele massa mensen vroegen om hun woord (cf. Handelingen 3, 37-38), of als er overheden kwamen om nogmaals te verbieden over die Jezus te vertellen. En wat zegt Petrus, die eerst de Heer verloochend heeft? Hij zegt: het is onmogelijk om niet te spreken over hetgeen we gezien en gehoord hebben (Handelingen 4, 20).

Beste Mick en Arno, als jullie het diaconaat ontvangen, mag je in het voetspoor treden van de eerste leerlingen. Dan mag je in het voetspoor treden van de vele generaties voor ons die met de Heer verbonden zijn en zijn woord verspreiden zonder Hem ooit gezien te

hebben. Die getuigden van zijn liefde zonder Hem ooit aangeraakt te hebben. Maar we weten, en dat blijkt uit het getuigenis van de rector zojuist, dat jullie zijn aangeraakt door de Heer die het initiatief heeft genomen in jullie leven. Soms al heel lang terug. Als je achterom kijkt, dan zie je de sporen en de momenten waarop je misschien nu kunt zeggen: ja, het was er steeds al.

En vandaag mogen jullie die stap zetten. Jullie worden naar voren geroepen. Jullie hebben al gezegd: hier ben ik. En ik weet zeker dat jullie dat 'hier ben ik' nog vaak zullen moeten herhalen. Niet alleen als je priester gewijd wordt en het weer in het liturgieboekje staat, maar ook op evenzovele andere momenten, wanneer parochies, wanneer parochianen en anderen een beroep op jullie doen. In momenten van vreugde en ook in momenten van verdriet, op momenten dat men zoekt naar God of een antwoord wil of verlangt naar de vrede van de Heer. Wat zou het goed zijn dat jullie ook dan zeggen: hier ben ik. Dat hoeven niet diezelfde woorden te zijn. Net zomin dat je meteen een tobbe mee moet nemen om altijd en overal de voeten te wassen. Er zijn heel veel manieren om dat 'hier ben ik' te vertalen naar de mensen die een beroep op je doen. En ook de voetwassing, door de knieën gaan omwille van je naaste, moet je op heel veel manieren steeds weer vertalen. Als je je oor leent en je hart om te luisteren, als je je handen uitstrekt om hulp te bieden en als je belooft te bidden, wanneer je voorgaat op de weg van het geloof en de liefde, wanneer je ook anderen in de Kerk herinnert aan de weg van de liefde van Christus die gediend wil worden. En die ook ons vraagt om op onze beurt niet meteen op zijn dienst te wachten, maar allereerst Hem te dienen.

Er staat op de voorkant van het liturgieboekje: wees niet op uzelf gericht, maar op de ander. Dat is erg vrij vertaald uit de Korinthe brief (1 Korintiërs 10, 24). Feitelijk staat er dat je niet moet zoeken naar je eigen voordeel, maar dat van je naaste. Je eigen voordelen zoeken, zal misschien meer een associatie oproepen met beursberichten of andere resultaten. Het gaat erom dat je de voordelen zoekt voor de anderen in het licht van het evangelie met het oog op het heil van God. Wat is de nood die de ander heeft? Wat is de vraag die de ander stelt? Hoe is het hart van de ander? En dan is het goed dat je niet met jezelf bezig bent, maar gezonden door de Heer bezig bent met de persoon die je ontmoet. En weet dat je dan niet alleen je eigen woorden tot je beschikking hebt, niet alleen je eigen antwoorden, maar ook die van de Heer in kracht van de Geest (Johannes 14, 26b) en die van de Kerk. Voordat jullie gewijd zijn tot diaken heb je ook de geloofsbelijdenis afgelegd en de eed van trouw. Want we zijn niet zomaar mensen die voor onszelf beginnen. Nee, we laten ons voegen in het bouwwerk van de levende stenen (1 Petrus 2, 4-5). Dat betekent ook dat je het geloof en de leer van de Kerk aanneemt, de moraal en ethiek, en dat je het niet nalaat om de Heer te dienen in concrete daden van liefde. Mogen jullie zo beschikbaar zijn voor de voortgang van de Kerk, die niet los te verkrijgen is van de voortgang van het evangelie. En moge de Heer in jullie uitwerken waartoe Hij jullie roept. Amen.